

Tình Mẹ

Võ thị Xuyên

Khi nói lên hai chữ “tình mẹ” thì ai cũng biết và ít nhất đã một lần trong đời gọi hai tiếng “mẹ ơi”, nghe thân thương, gần gũi và quen thuộc làm sao! Từ ngàn xưa đến nay, thời gian nào, xã hội nào, thế hệ nào tình mẹ là tình thiêng liêng nhất, đứa con có bất hiếu, ngộ nghịch nào rồi cũng phải có một giây phút nhớ đến tình yêu thương của mẹ dành cho mình. Bài hát cũng được đưa tình mẹ vào lòng người: *"Tình mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào"*. Ca dao cũng có câu đề đời: *"Vi dầu cầu ván đóng đinh. Cầu tre lắt lẻo gập gềnh khó đi. Khó đi mẹ dắt con đi. Con đi trường học mẹ đi trường đời."* Thơ văn lúc nào cũng tôn vinh tình mẹ thương con là tình yêu tuyệt đối và muôn thuở.

Một người mẹ như trăm ngàn bà mẹ khác, ngôi gần tôi mỗi ngày là chị Dậu. Lần đầu tiên gặp chị, quen chị ở lớp học ESL của người cao niên. Chị mập mạp, đôn hậu, ăn mặc giản dị nhưng xinh đẹp, chị hay kể cho tôi nghe về gia đình, công việc, và nhất là cuộc đời đầy sóng gió của chị nhưng tôi thấy chị thật bình thản với những gì chị làm mỗi ngày, như để rạn rở trong lòng, chứ không phải để trả nợ kiếp người, hay khoe sự tài giỏi của mình. Chị nói chị tuổi con gà nên mẹ chị đặt tên là Dậu cho dễ nhớ vì mẹ chị đông con lắm ngon ngọt tám đứa lận. Chị buồn buồn đôi mắt ướt nước, cúi mặt mỗi khi nhắc đến mẹ. Chị nói tuổi gà mà lại sanh lúc bốn giờ sáng, vì thế cuộc đời mình gặp nhiều vất vả chông gai. Ngày sanh con trai đầu lòng của chị là ngày mẹ chị nhắm

mắt qua đời. Chị đắng lòng, tim đau nhói, vì không về quê chịu tang mẹ được, nhưng chắc mẹ chị nơi suối vàng cảm thông tình mẹ thương con, như bà cũng đã từng thương chị.

Năm 1975 chị sanh đứa con gái, cũng là năm chồng chị mất tích. Chị nói ngày ấy chị còn trẻ đẹp và có nhiều mối tình lãng mạn, thơ mộng đến với chị. Nhưng vì thương con còn nhỏ dại, thôi thì ở vậy nuôi con chờ chồng. Chị tâm sự rằng, trong những năm sống với XHCN củi quế gạo châu, chị phải vất vả làm đủ mọi nghề sang hèn, miễn sao có tiền nuôi con ăn học. Từ quét đường, rửa chén bát ở quán phở, giữ trẻ, buôn hàng chuyên, thậm chí đến chuyên bán từng giọt máu để có tiền nuôi con ăn học, chị đều đã làm tất. Thời gian đó khó khăn lắm, vậy mà con chị được học hành tử tế, lại rất có hiếu với mẹ, đó là niềm an ủi duy nhất trong cuộc đời chị.

Thế rồi người chồng thân yêu cũng trở về tìm chị khi anh là Việt Kiều Mỹ, nhưng bẽ bàng làm sao khi anh về cùng người vợ thứ hai của anh ấy. Tình nghĩa vợ chồng của chị ví như nước chảy qua cầu, mãi mãi không thể sống chung với nhau được nữa. Rồi sau đó, anh làm thủ tục đưa đứa con trai qua Mỹ cùng anh. Cháu cũng đã học hành thành đạt, và có việc làm ổn định.

Cháu đã cưới vợ và bảo lãnh cho chị qua Mỹ. Ngày lên đường đoàn tụ với con trai, con dâu, và cháu nội cũng là ngày chị phải xa đứa con gái thân thương. Để đứa con gái lại một mình nơi quê nhà, chị xót xa lắm, nhưng chị nhủ với lòng, sẽ cố gắng học thật siêng năng, để thi vào Quốc Tịch Mỹ, mà bảo lãnh cho con qua Mỹ để mẹ con sẽ gần gũi bên nhau. Ở với con trai, chị cũng sống trọn với tình của một người mẹ thương con vô bờ bến.

Thời gian lặng lẽ trôi đi cũng thật nhanh, mà tuổi già cũng làm chị chậm lại, không còn năng động như trước. Vậy mà chị cũng đã cố gắng làm được tất cả mọi việc có thể làm để giúp cho con và cháu, mà không than vãn buồn phiền, không tính toán, không

giận hờn. Dù đôi khi người con dâu có những lời nói, và cư xử làm chị tủi thân. Nhưng rồi chị cũng bỏ qua, bởi cũng vì tình thương yêu con và cháu. Mỗi ngày chị thu xếp công việc nhà, rồi cấp sách đi học luyện thi quốc tịch để bảo lãnh con gái, là điều mong ước cuối đời của một người mẹ luôn vì con, một người đàn bà ở tuổi 75. Đời người vào tuổi này, cũng ví như mặt trời sắp lặn, chứ không phải là xế chiều nữa. Dù mệt mỏi, trí nhớ mai một, thể mà chị vẫn miệt mài, trí chí, chăm chỉ học từng câu từng chữ.

Một buổi sáng trời trong xanh, chị nắm tay tôi vui mừng báo tin chị đã thi đậu Quốc Tịch Mỹ. Thế thì ngày gặp con gái sẽ không còn xa vời nữa. Trong ánh mắt chị ánh lên niềm tự hào.

Suốt một đời chị, chỉ sống vì những đứa con thân yêu. Mỗi lần nghĩ đến chị là tôi liên tưởng đến một giòng nước chảy miên man

không bao giờ ngưng nghỉ, một giòng yêu thương êm đềm, chảy mãi không ngưng, đem tình mẹ bao la tắm gội cho đàn con. Chị đã sống trọn vẹn tình

mẹ đối với các con chị, trong suốt chiều dài của một kiếp người.

Tôi vô cùng cảm động khi nghe chị nói: "Mình đã thực sự cảm nhận được hạnh phúc và hài lòng, khi mình đem cho, hạnh phúc nhiều hơn khi nhận em ạ."/

Mẹ Hiền

*Nguyễn tu thị Diễm
tu là "Bé Diễm" hay là "Bé Cún"*

*Từ nay con mất Mẹ hiền
Nhu thuyền không lái như đàn đút giây
Con nhớ mãi thuở thơ ngây
Được Mẹ dẫn giắt đến trường phây phây
Lòng con sung sướng ngất ngây
Mẹ con quấn quýt bên nhau vui vầy*

*Bây giờ con sống lắt lầy
Bao nhiêu hiểm họa đêm ngày bủa vây
Làm sao con sống được đây
Chúng con lạc lõng như bầy chim non
Những ngày hạnh phúc đâu còn
Chỉ còn nước mắt khóc thương Mẹ hiền
Ấm dương cách trở ngàn trùng
Biết bao giờ được trùng phùng Mẹ Cha*

